

РЕШЕНИЕ

№ 612

гр. София, 04.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Христо Минев

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **9559** по описа за **2021** година докладвано от съдия Христо Минев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление С., район „Искър“ [улица], представлявано от управителя И. Й. Н. ЕГН [ЕГН], чрез адв. Д.Д. от САК, срещу РЕШЕНИЕ от 24.06.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 14-ти състав, постановено по НАХД №3653/2021г., с което е потвърдено НП №22-007264 от 24.02.2021г. издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., относно наложено наказание имуществена санкция в размер на 2500.00лева за извършено нарушение на чл.3 ал.1, т.1 от Наредба №5 от 29.12.2002г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл.62 ал.5 вр. чл.62 ал.3 от КТ.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в нарушение на съдопроизводствените правила. Твърди се, че неправилно е установена фактичката обстановка, като не се били обсъдени всички събрани по делото доказателства. Твърди се също, че неправилно СРС се е позовал на Тълкувателно Решение №3 от 10.май 2011г. на ВАС, ОСК по тълк.дело №7/2010, по искането за преквалифициране на административното нарушение като „маловажен случай“ по чл.415 „в“ от КТ.

Касаторът моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 14-ти състав по НАХД № 3653/2021г., като спорът се реши по същество, чрез отмяна на НП и присъждане на разноски за двете съдебни инстанции. Алтернативно формулира искане за намаляване размера на имуществената санкция до минимума предвиден в чл.415“в“ от КТ.

В с.з. касаторът е редовно призван не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба – Дирекция „Инспекция по труда“ С. изпраща процесуален представител в проведеното публично заседание, който оспорва жалбата и счита, че атакуваното съдебно решение следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно. Претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение. Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение от 24.06.2021г. по НАХД № 3653/2021г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 14-ти състав е ПОТВЪРДИЛ наказателно постановление /НП/ № 22-007264/24.02.2021г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С., с което на основание чл.416 ал.5 вр. чл.414 ал.1 от КТ, на [фирма] ЕИК[ЕИК], представлявано от И. Й. Н. е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 2500.00лева, за нарушение по чл. 3 ал.1, т.1 от Наредба №5 от 29.12.2002г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл.62 ал.5 вр. чл.62 ал.3 от КТ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел писмените доказателства, представени с наказателното постановление – заповед за компетентност на актосъставителя и АНО, протокол за извършена проверка № ПР2102625/09.02.2021г., решение за отказ за издаване на предписание по чл.62 ал.4 от КТ, длъжностни характеристики, трудов договор №275/07.08.2020г., справка за приети и отхвърлени уведомления, справка от Търговския регистър и др. подробно описани в оспореното решение, а също и показанията на свидетелката Е. С. С., дадени в хода на съдебното следствие проведено по делото в СРС. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че касаторът е извършил вмененото му административно нарушение по чл. 3 ал.1, т.1 от Наредба №5 от 29.12.2002г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл.62 ал.5 вр. чл.62 ал.3 от КТ, като е осъществил състава на нарушението. Според решаващият съд, касаторът безспорно е извършил деянието, като подробно е мотивирал това свое заключение и е обсъдил подробно всяко едно от възраженията и събраните по делото доказателства. Съдът изцяло споделя фактическата обстановка описана в атакуваното Решение, поради което и не намира за нужно да я преповтаря. Правилно е и становището на СРС, че АУАН и НП са съставени в изискуемата от закона форма и имат съответното съдържание, като не са допуснати каквито и да било процесуални нарушения при издаването им от компетентните за това лица. Съдът не споделя становището на касатора, че фактическата обстановка е описана неточно и неправилно е била установена, дори

напротив, счита, че същата е установена в пълнота като в хода на съдебното следствие са били събрани всички възможни доказателства и са изчерпани процесуалните способности за събиране на доказателства.

Правилно СРС е отчетел и факта, че санкцията е определена близо до предвидения минимален размер за нарушението по чл. 3 ал.1, т.1 от Наредба №5 от 29.12.2002г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл.62 ал.5 вр. чл.62 ал.3 от КТ1 и преценката на наказващия орган в това отношение е правилна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 14-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

По делото не се спори, че [фирма] на 07.08.2020г. е сключило трудов договор с М. Г. К. с ЕГН [ЕГН].

При извършена проверка на трудовото досие на М. Г. К. е било установено, че в същото се съдържа уведомление по чл.62 ал.5 от КТ с вх.№ 22388203468074 от 21.10.2020г. за сключения на 07.08.2020г. трудов договор. В хода на проверката представител на работодателят е представил писмено становище, че „поради настъпили неколккратно промени в служба „личен състав“ на лечебното заведение, регистрацията на трудовия договор е била направена в НАП на 23.10.2020г.“ За подаденото уведомление ТД на НАП е издало Справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62 ал.5 от КТ с изх.№22388203468074/21.10.2020г.

От изложеното безспорно е установено, че [фирма] в качеството си на работодател не е изпратил уведомление до ТД на НАП за сключения на 07.08.2020г. трудов договор с М. Г. К. в законоустановения три дневен срок.

Преценено е че нарушението е извършено на 11.08.2020г. в [фирма] и е било констатирано на 09.02.2021г. в ДИТ при извършената документална проверка.

Така описаното нарушение е било квалифицирано като такова по чл. 3 ал.1 т.1 буква „а“ от Наредба №5 от 29.12.2002г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл.62 ал.5 от КТ, вр. чл.62 ал.3 от КТ.

Настоящата съдебна инстанция намира, че всички последващи действия по подаване на дължимото уведомление от страна на работодателя до ТД на НАП са ирелевантни.

Правилно и законосъобразно СРС е приел становището на АНО за липса на предпоставките за приложението на чл.415 „в“ ал.1 от КТ, за квалифициране на нарушението като маловажно. Правилни са и мотивите на СРС за липсата на основания за квалифициране на нарушението като маловажен случай по реда на чл.28 от ЗАНН. В тази насока са изложени и подробни мотиви от АНО, от които се установява, че от нарушението са настъпили вредни последици за назначеното на работа лице – М. Г. К.. Правилно е било преценено, че за постигане целите предвидени в чл.12 от ЗАНН административното наказание следва да бъде определено над предвидения в закона минимум, като размерът на санкцията е определен близо до минимума предвиден от закона за конкретното нарушение, а именно 2500.00лева, на осн. чл.416 ал.5 от КТ вр. чл.414 ал.1 от КТ.

В тази връзка в присъствието на двама свидетели, на [фирма] е съставен акт за

установяване на административно нарушение № 22-007264/09.02.2021г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред първата инстанция наказателно постановление от органите на Д „ИТ“ С..

При анализ на всички събрани доказателства, настоящият състав приема, че съдебното решение е правилно, мотивирано и законосъобразно.

За настоящата инстанция не съществуват съмнения относно установената и приета от СРС фактическа обстановка, като ясно е посочено, кой, къде, кога, какво нарушение е извършил и как е доказано то. Правилно е преценена и обществената опасност на нарушението и нарушителя и правилно СРС е приел, че деянието не представлява маловажен случай. За настоящата инстанция не съществува съмнение, че процесното нарушение е било извършено, като същото е установено по единствения възможен за това начин, чрез извършване на проверка с цел установяване спазването на трудовото законодателство. Съдът не споделя възражението за неправилно установена фактическа обстановка и недоказаност на нарушението. Ясно е, че на касаторът е надлежно връчен съставения му АУАН, като при връчването представляващия дружеството не е направил възражения по констатациите в акта, такива не са били депозираны и в тридневния за това срок. Получил е процесното НП, обжалвал го е в срок, а след това е подал и касационна жалба срещу решението на СРС. Очевидно е че касаторът е реализирал правото си на защита в пълен обем. Възражението за неправилно установена фактическа обстановка и нарушено право да подаде допълнително уведомление съдът намира за неоснователни. Възраженията в тази насока са практически идентични с възраженията направени и пред СРС. По същите е налице подробно, пунктуално произнасяне от СРС, като и настоящата инстанция споделя разбирането, че е ирелевантно поради каква причина касатора не е изпълнил в срок задължението си да подаде уведомление до ТД на НАП за сключения трудов договор с М. Г.К..

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 24.06.2021г. на СРС, НО, 14-ти състав е правилно и законосъобразно, поради което и следва да бъде потвърдено изцяло. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

Предвид изхода на делото, съдът следва да се произнесе по искането за присъждане на разноски на ответника, като намира, че следва да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80.00лева, а искането на касатора за присъждане на разноски следва да бъде оставено без уважение.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XIII Касационен състав на основание чл.221 ал.2 от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ПОТВЪРЖДАВА решение от 24.06.2021г., постановено по НАХД № 3653/2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 14-ти състав, с което е потвърдено НП № 22-007264/24.02.2021г., издадено от Директор на Дирекция „ИТ“ С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от И. Й. Н. да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ С. сумата от 80.00лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.